

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB11 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB11 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 220. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb11-txt-shoot-n194.pdf> (tilgået 02. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB11:194

O, pfui, pfui over mig! Alt det Overordentlige har Gud i ubegribelig Kierlighed, Taalmod, Naade gjort mod mig og for mig: og saa skulde jeg i det afgjørende Øieblik svigte eller beskubbe Sagen.

Og hvad har det hidtil hjulpet mig? Har jeg havt Fred?^a Nei, inderst inde i mit Inderste, hvor jeg forstod, at jeg skulde, der lurede en Angest, at Gud dog, hvis jeg ikke vilde med det Gode, tilsidst skulde tvinge mig, fE ved at lade mig gaae fra Forstanden ell. paa anden Maade, indtil jeg lærte at afdøe fra Verden og at lystre. Eller en Angest, at jeg skulde komme til at gaae hele mit Liv hen med en i denne Henseende besværet Samvittighed, som en Qvinde, der har fordrevet sit Foster. Det Første (Angesten for at Gud skulde bruge Magt) er det ikke langt fra, at jeg næsten har saa smaat indulgeret, haabende paa, paa den Maade at faae Knuden løst, og Ansvar et skubbet af mig. Thi jeg har været saa angst for at sige for meget om mig selv. – Pfui, pfui! Istedetfor at gjøre hvad jeg skulde – og saa ogsaa hvad jeg skulde, lade Gud raade i Øvrigt for Alt! behøver jeg Ro og Hvile, han skaffer mig den vel.

a Heri er der noget Usandt, og Noget af en Digter-Stemning. Da den Ulykke hændte med Strube, at han blev lidt confus, fordi han havde grublet for meget, faldt det mig paa, at mig vilde det nok blive farligt for at lade være at producere^a. Derimod har jeg i Forhold til Udgivelsen af Bøgerne, en tidlang haabet paa, at Døden skulde hjælpe mig fra det.

[a] saa jeg netop i de Dage det stod paa, arbeidede meget pedantisk nøiagtigt mit sædvanlige Qvantum.

=

De » *tre ethisk-religieuse Smaa-Afhandlinger*« blive saa at udgive, men naturligviis anonymt. Deri er saa Det om Mynster. Mere kan jeg ikke gjøre; jeg kan lade det blive sagt, men ikke personligt sige det. Hvor har atter her Styrelsen hjulpet mig, ved at holde mig dette tilbage indtil nu, at jeg ikke havde bundet mig selv ved tidligere og personligt at sige det.

Dersom Positionen ikke tages nu i dette Øieblik, eller dog nu snarest muligt er Total-Virkningen af Forfatter-Virksomheden tabt; endsige da, naar jeg nu først skulde lade nogen Tid gaae hen, (og hvo veed hvorlænge) søge ind paa Embedsveien, og saa udgive det Øvrige lidt efter lidt og pseudonymt. Det Definitive er saa aldeles tabt: en Forfatter-Virksomhed, der forholder sig til sig selv, religieust understøttet. Det Definitive er saa aldeles tabt, Samtidigheden, og det Hele gjort ubetydeligere – for at skaffe mig et Embede, og for at undgaae personlige Vanskeligheder.

Kort og godt; jeg forstaaer, og saa klart som muligt, at det er at besvige Sandheden, at beskuppe Gud, (paa en Maade da ogsaa at besvige Staten, hvis jeg fortier Noget, c:, at jeg har Noget liggende færdigt – for at faae et Embede) om jeg nu ikke gjør Alvor deraf og den ene Dag hellere end den anden. Men det er mig,

som er det over mine Kræfter. Men naar jeg kan gjøre det, naar jeg har Alt færdigt, naar det er Sandhed: saa skal jeg. Resten bliver saa Guds Sag. Først naar jeg har gjort det, faaer jeg Fred. Saa har jeg en god Samvittighed, saa kan jeg senere modtage, hvis der skulde bydes Noget, thi jeg bedrager ikke ved at fortie.

O, Gud – hvor tungt det end trykker paa mig – takke maa jeg Dig, at dog Øieblikket endnu er der, at det lader sig gjøre. Skeer det ikke med hele Forfatter-Virksomhedens voxende Fart – har der været standset: saa har jeg sveget min Opgave: og saa, ja det lod sig aldrig indhente, det Usande var engang kommet ind, at hvad der hørte sammen som Eet, at det Sidste deraf er et Senere, ikke et Samtidigt. O, og Alt hvad Du har gjort for mig o Gud, det var saa forringet – og jeg havde gjort det for at spare mig selv.

Stundom strider et Menneske vel saaledes, at han fristes til usandt at udsige Mere om sig selv end sandt er, i den Tanke, at dette Mere, dersom han var det ell. dog ansees derfor, vil gjøre stor Lykke i Verden. Jeg har stridt paa en anden Maade: at ville gjøre mig selv til Mindre end hvad der i Sandhed er mig forundt, fordi jeg meget godt forstaaer, at kun paa den Maade bliver jeg Menneskene taalelig, og kommer godt fra det. Det Andet kan blive, menneskeligt talt, min Ruin især i et saadant Land som Danmark. Jeg stod mig bedst ved at fortie hvad mig er forundt – men det er at bedrage Gud. Ja vinkede Hæder og Ære det Overordentlige: oh, ja, da var det Selvfornegtelse at tie; men lige det Modsatte er Tilfældet, og derfor er det at bedrage Gud at tie.